

Nr 31.

Ankom till riksdagens kansli den 19 april 1941 kl. 12 m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om ändrad lydelse av 2 § 3 mom. samt 12 och 30 §§ skogsvårdslagen den 15 juni 1923 (nr 212) m. m. jämte i ämnet väckta motioner.

(1:a avd.)

I årets statsverksproposition har Kungl. Maj:t under punkt 177 i nionde huvudtiteln föreslagit riksdagen att i avbidan på särskild proposition i ämnet till Skogsvård m. m.: Skogsstyrelsen för budgetåret 1941/42 beräkna ett förslagsanslag av 80,000 kronor.

Sedermera har Kungl. Maj:t i en till riksdagen den 28 februari 1941 avlåten, till jordbruksutskottet hänvisad proposition, nr 94, under återopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll, föreslagit riksdagen att *dels* antaga vid propositionen fogade förslag till

1) lag om ändrad lydelse av 2 § 3 mom. samt 12 och 30 §§ skogsvårdslagen den 15 juni 1923 (nr 212),

2) lag angående ändrad lydelse av 18 och 28 §§ lagen den 10 juni 1932 (nr 180) om vård av vissa skogar inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker med flera områden,

3) förordning angående skogsvårdsstyrelser,
dels ock bifalla de förslag i övrigt, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

Författningsförslagen äro av följande lydelse:

»Förslag

till

Lag om ändrad lydelse av 2 § 3 mom. samt 12 och 30 §§ skogsvårdslagen den 15 juni 1923 (nr 212).

Härigenom förordnas, att 2 § 3 mom. samt 12 och 30 §§ skogsvårdslagen den 15 juni 1923¹ skola erhålla följande ändrade lydelse:

2 §.

3 mom. Äges skog — — — är stadgat.

Över skogar, rörande vilka sådant medgivande är lämnat, äge skogsstyrelsen utöva tillsyn.

¹ Senaste lydelse av 30 § se 1937: 151.

12 §.

Finner skogsvårdsstyrelsen — — — avfattas skriftligen.

Varder ej sålunda överenskommelse träffad, må skogsvårdsstyrelsen, där den ej finner saken omedelbart böra stämmas till domstol, hos skogsstyrelsen påkalla undersökning av avverkningsområdet. Skogsstyrelsen förordnar i anledning härav sakkunnig person att med biträde av två ojäviga gode män, vilka av förrättningsmannen utses bland dem, som äro ägodelningsnämndemän eller gode män vid lantmåteriförrättningar eller ledamöter av häradsnämnd, å stället undersöka förhållandet. Om tiden för förrättningen skola genom förrättningsmannens försorg skogsvårdsstyrelsen och fastighetens ägare ävensom annan, som kan vara ansvarig för kostnaderna för återväxtåtgärderna, bevisligen underrättas. Synemännen skola till skogsvårdsstyrelsen avgiva redogörelse med förslag till de åtgärder, som för markens återställande i skogbärande skick må finnas nödiga. Stanna synemännen i olika meningar, varde de särskilda meningarna skogsvårdsstyrelsen meddelade. Sedan undersökning hållits, söke styrelsen ånyo få till stånd överenskommelse, som ovan sagts.

30 §.

1 mom. Den, som med skogsvårdsstyrelsens slutliga beslut i ärende, varom i 4, 5, 8, 17, 19, 21, 21 a eller 23 § sägs, icke åtnöjes, äger att däröver anföra besvär hos skogsstyrelsen. I fall, som i 8 eller 17 § avses, vare rätten till sådan klagan ej till viss tid inskränkt, men skola i andra fall besvären, vid talans förlust, vara ingivna sist innan klockan tolv å trettionde dagen efter det klaganden av beslutet erhållit del; och skall underrättelse därom i beslutet meddelas.

2 mom. Över skogsstyrelsens beslut må klagan föras hos Konungen genom besvär, som skola ingivas till jordbruksdepartementet före klockan tolv å trettionde dagen från den dag klaganden erhöll del av samma beslut. Sådan klagan må jämväl föras av skogsvårdsstyrelse, där skogsstyrelsen ändrat eller upphävt skogsvårdsstyrelsens beslut.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1941; dock att talan mot beslut, som tidigare meddelats av länsstyrelse eller av skogsvårdsstyrelse såvitt angår ärende, varom i 4, 5, 19, 21, 21 a och 23 §§ förmåles, skall föras enligt bestämmelserna i äldre lag.»

»Förslag

till

Lag angående ändrad lydelse av 18 och 28 §§ lagen den 10 juni 1932 (nr 180) om vård av vissa skogar inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker med flera områden.

Härigenom förordnas, att 18 och 28 §§ lagen den 10 juni 1932 om vård av vissa skogar inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker med flera områden skola erhålla följande ändrade lydelse:

18 §.

Finner skogsvårdsstyrelsen — — — avfattas skriftligen.

Var der ej sålunda överenskommelse träffad, må skogsvårdsstyrelsen, där den ej finner saken omedelbart böra stämmas till domstol, hos skogsstyrelsen påkalla undersökning av avverkningsområdet. Skogsstyrelsen förordnar i anledning härav sakkunnig person att med biträde av två ojäviga gode män, vilka av förrättningsmannen utses bland dem, som äro ägodelningsnämndemän eller gode män vid lantmåteriförrättningar eller ledamöter av häradsnämnd, å stället undersöka förhållandet. Om tiden för förrättningen skola genom förrättningsmannens försorg skogsvårdsstyrelsen och fastighetens ägare ävensom annan, som kan vara ansvarig för kostnaderna för återväxtåtgärderna, bevisligen underrättas. Synemännen skola till skogsvårdsstyrelsen avgiva redogörelse med förslag till de åtgärder, som för markens återställande i skogbärande skick må finnas nödiga. Stanna synemännen i olika meningar, varde de särskilda meningarna skogsvårdsstyrelsen meddelade. Sedan undersökning hållits, söke styrelsen ånyo få till stånd överenskommelse, som ovan sagts.

Kan ej — — — vara fullgjort.

28 §.

1 mom. Är någon missnöjd med beslut, som enligt denna lag meddelats av skogsvårdsstyrelsen, äge han däröver anföra besvär hos skogsstyrelsen. I fall, som i 13 § avses, vare rätten till sådan klagan ej till viss tid inskränkt. I andra fall skola besvären, vid talans förlust, vara ingivna före klockan tolv å trettionde dagen efter det klaganden av beslutet erhållit del. Under rättelse härom skall i beslutet meddelas.

2 mom. Över skogsstyrelsens beslut må klagan föras hos Konungen genom besvär, som skola ingivas till jordbruksdepartementet före klockan tolv å trettionde dagen från den dag klaganden erhöi del av samma beslut. Sådan klagan må jämväl föras av skogsvårdsstyrelse, där skogsstyrelsen ändrat eller upphävt skogsvårdsstyrelsens beslut.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1941; dock att talan mot beslut, som tidigare meddelats av länsstyrelse eller av skogsvårdsstyrelse såvitt angår andra ärenden än sådana, som avses i 13 §, skall föras enligt bestämmelserna i äldre lag.»

»Förslag

till

Förordning angående skogsvårdsstyrelser.

Härigenom förordnas som följer:

1 §.

Skogsvårdsstyrelse, som jämlikt skogsvårdslagen skall finnas för uppsikt över lagens efterlevnad, skall bestå inom vart och ett av Västerbottens och Norrbottens läns landstingsområden av fem samt inom annat landstingsområde med endast ett hushållningssällskap av tre i skogsbruk förfarna och med skogsförhållandena i orten väl förtrogna män, utsedda för tre år i sänder, en såsom ordförande av Kungl. Maj:t samt de övriga till halva antalet av landstinget och halva antalet av hushållningssällskapet. Finnes inom landstingsområde mera än ett hushållningssällskap, utses för varje hushållningssällskap en ledamot samt av landstinget så många ledamöter, som hushållningssällskapen äro. För envar av ordföranden och övriga ledamöter i skogsvårdsstyrelsen skall för samma tid och på enahanda sätt, som gäller i fråga om dessa, utses en suppleant.

Sammanfaller landstingsområde icke med verksamhetsområdet för ett eller flera hushållningssällskap, förordnar Kungl. Maj:t, med iakttagande, i den mån sådant kan ske, av ovan stadgade grunder, huru med utseende av ledamöter i skogsvårdsstyrelse och suppleanter för dem skall förfaras.

2 §.

Hos skogsvårdsstyrelse skall såsom biträde (*länsjägmästare*) vara anställd en skogligt bildad man, vilken avlagt fullständig avgångsexamen från skogsinstitutets högre kurs eller skogshögskolans jägmästarekurs. Dock må i särskilt fall till länsjägmästare antagas den, som avlagt avgångsexamen från skogsinstitutets lägre kurs eller skogshögskolans forstmästarekurs.

Skogsvårdsstyrelse må därjämte i mån av behov anställa skogligt utbildade tillsyningsmän (*länsskogvaktare*) ävensom övrig erforderlig personal.

Över skogsvårdsstyrelsens beslut i fråga om tillsättande av befattning hos styrelsen må klagan föras hos Kungl. Maj:t inom tjuugu dagar efter den då beslutet tillkännagivits genom anslag i styrelsens lokal.

3 §.

För besluts fattande inom skogsvårdsstyrelse fordras, att densamma skall vara fulltalig. Äro vid omröstning inom styrelsen meningarna delade, skall den mening gälla, varom de flesta förenat sig; äro rösterna för olika meningar lika delade, gäller den mening, som biträdes av ordföranden.

4 §.

Skogsvårdsstyrelsen skall hava till uppgift att befrämja och understödja den enskilda skogshushållningen samt verka för att skogsvårdsarbetet bedrives på ett planmässigt sätt inom styrelsens verksamhetsområde, så ock att utöva den uppsikt och vidtaga de åtgärder, som jämlikt gällande skogsvårds- och andra författningar ankomma på styrelsen.

Styrelsen har att till fullgörande av sin uppgift

verka för utbredande av kunskap om skogsskötseln och landets skogsbruk genom anordnande eller understödjande av kurser, föreläsningar, studiefärder eller annan undervisnings- eller upplysningsverksamhet;

lämna sakkunnigt biträde vid planläggning av skogsbrukets drift samt vid skogens vård och skötsel i övrigt;

stödja sammanslutningar av skogsägare i deras verksamhet för skogsvårdens befrämjande;

bevilja bidrag till utförande av skogsvårdsfrämjande åtgärder;

medverka till genomförandet av åtgärder i syfte att bekämpa skogseld; samt

vidtaga i övrigt påkallade åtgärder till befordrande av en förbättrad skogshushållning.

Skogsvårdsstyrelsen skall tillika

förvalta de medel, som genom skogsvårdsavgifter eller eljest inflyta till skogsvårds-kassan;

antaga och med omhänderhavda medel avlöna den i 2 § omförmälda personalen samt utfärda instruktioner för denna;

tillhandagå skogsstyrelsen med de upplysningar och det biträde, som av skogsstyrelsen påkallas och som ligga inom området för skogsvårdsstyrelsens verksamhet; samt

fastställa visst stämpelmärke att användas vid utsyningar och andra förrättningar, som verkställas av styrelsens personal, samt på lämpligt sätt bringa detta märke till allmän kännedom.

Skogsvårdsstyrelsen skall äga föreskriva de villkor, under vilka styrelsen lämnar biträde vid planläggning av skogsbrukets drift eller vid skogens vård och skötsel i övrigt, i den mån sådant biträde icke enligt gällande bestämmelser skall lämnas kostnadsfritt.

Vid fullgörande av sin uppgift har skogsvårdsstyrelsen att ställa sig till efterrättelse vad i övrigt finnes föreskrivet i författningar och det reglemente, som Kungl. Maj:t efter styrelsens förslag fastställer.

5 §.

För att medverka vid utförandet av skogsvårdsstyrelse enligt 4 § första och andra styckena tillkommande uppgifter skall inom kommun, som så önskar eller där skogsvårdsstyrelsen så påfordrar, tillsättas en skogsvårdskommitté av minst tre personer, vilka för en tid av tre år utses, en av skogsvårdsstyrelsen samt de övriga av kommunalstämman enligt den grund, som för utseende av gode män vid laga skifte är stadgad.

Skogsvårdskommitté vare skyldig att efter instruktion, som av skogsvårdsstyrelsen fastställles, lämna de meddelanden och uppgifter rörande skogsvården, som av styrelsen begäras, ävensom att i övrigt inom kommunen tillhandagå styrelsen vid utövandet av dess verksamhet.

6 §.

De i skogsvårds-kassan inflytande medel må ej användas för andra skogar än dem, som stå under skogsvårdsstyrelsens tillsyn, eller för andra uppgifter än sådana, som enligt denna förordning eller eljest gällande bestämmelser tillhöra området för skogsvårdsstyrelsens verksamhet.

Skogsvårdsstyrelse vare berättigad att för sagda medel inköpa fastighet, som är till gagn för styrelsens verksamhet. Avtal om sådant köp må dock ej av skogsvårdsstyrelse slutas utan medgivande av Kungl. Maj:t eller utan förbehåll om sådant medgivande.

Skogsvårdsstyrelse skall årligen inom tid, som Kungl. Maj:t bestämmer, till skogsstyrelsen inkomma med uppgift och förslag rörande de anslag av allmänna medel, som under nästföljande budgetår äro erforderliga för fullgörande av skogsvårdsstyrelsens verksamhet.

7 §.

Ordförande och övriga ledamöter i skogsvårdsstyrelse skola av skogsvårds-kassan erhålla resekostnads- och traktamentsersättning vid resor, som förordas av deras uppdrag, enligt klass I B i gällande resereglemente.

De i 8 § omförmälda revisorer skola erhålla ersättning ur skogsvårds-kassan enligt de grunder Kungl. Maj:t bestämmer.

8 §.

Skogsvårdsstyrelse åligger att före april månads utgång varje år till skogsstyrelsen avgiva redovisning för sin förvaltning under näst föregående kalenderår. Vid denna redovisning skall vara fogad en kortfattad framställning angående de under skogsvårdsstyrelsens tillsyn stående skogarnas tillstånd och skötsel. Denna redovisning och framställning skall vara avfattad enligt grunder och i uppställning, varom skogsstyrelsen äger meddela föreskrifter.

Skogsvårdsstyrelsens förvaltning och redovisning skola granskas av revisorer, utsedda för ett år i sänder, en av Kungl. Maj:t och de övriga till antal och enligt de grunder, som om ledamöter i skogsvårdsstyrelsen är föreskrivet, dock att inom Västerbottens och Norrbottens län varje landsting och hus-

hållningssällskap skall äga att utse endast en revisor. Revisionsberättelsen, i vilken ansvarsfrihet för styrelsen skall till- eller avstyrkas, skall tillika med nämnda framställning angående skogarnas tillstånd och skötsel till trycket befordras samt dels utdelas bland ledamöterna i landstinget och vederbörande hushållningssällskaps förvaltningsutskott samt bland sällskapets lantbruksombud minst en månad före landstingets nästa lagtima sammanträde, dels ock samtidigt insändas till Kungl. Maj:t och skogsstyrelsen.

På landstinget och hushållningssällskapet ankommer att för dess del bevilja eller vägra skogsvårdsstyrelsen ansvarsfrihet för styrelsens förvaltning under det år, revisionsberättelsen omfattar. Finner Kungl. Maj:t ansvarsfrihet icke böra beviljas skogsvårdsstyrelse, förordnar Kungl. Maj:t om vidtagande av därav påkallade åtgärder.

9 §.

Ordförande och övriga ledamöter i skogsvårdsstyrelse så ock skogsvårdsstyrelsens tjänstemän vare i utövningen av sina befattningar underkastade det ansvar och den påföljd, som i allmän lag stadgas om statens ämbets- och tjänstemän.

För de medel, som skogsvårdsstyrelse haft under sin förvaltning, ansvara styrelsens ordförande och övriga ledamöter gemensamt. Denna ansvarighet fortfar, till dess förvaltningen blivit efter ty i 8 § sägs eller, om klander anställes, av vederbörlig domstol godkänd, eller ock till dess natt och år efter räkenskapens avlämnande förflutit, utan att klander i laga ordning blivit anställt.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1941, från och med vilken dag förordningen den 15 juni 1923 (nr 213) angående skogsvårdsstyrelser skall upphöra att gälla.»

Beträffande utredningen i ärendet hänvisas till statsrådsprotokollet.

I detta sammanhang har utskottet till behandling förehåft följande inom riksdagen väckta, till utskottet hänvisade motioner, nämligen

1. I: 190 av friherre *Beck-Friis m. fl.*, vari hemställts, att sådan ändring i Kungl. Maj:ts proposition nr 94 vidtoges, att skogsvårdsstyrelserna finge utse två ledamöter i skogsstyrelsen;

2. I: 191 av herr *Wagnsson*, vari hemställts, att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 94 måtte taga hänsyn till vad i motionen anförts;

3. II: 255 av herr *Svensson* i Grönvik, vari hemställts, att riksdagen med beaktande av vad i motionen anförts måtte för sin del besluta sådan ändring av det i propositionen nr 94 framlagda förslaget till förordning angående skogsvårdsstyrelser, att klagorätt över beslut av skogsvårdsstyrelse ut-

tryckligen medgåves, samt att vederbörande utskott ville låta utarbeta de förslag till författningsändringar, som härav föranleddes.

Angående de skäl, som anförts till stöd för motionerna, hänvisas till dessa.

Genom beslut den 23 juli 1936 bemyndigade Kungl. Maj:t chefen för jordbruksdepartementet att tillkalla en utredningsman för att i enlighet med i statsrådsprotokollet angivna riktlinjer verkställa utredning och avgiva förslag rörande skogsbrukets ekonomiska läge och de åtgärder, som kunde vidtagas för att höja dess bärkraft, ävensom högst sju sakkunniga personer att med utredningsmannen deltaga i överläggningar i ämnet. Den 3 oktober 1936 erhöll departementschefen Kungl. Maj:ts bemyndigande att förordna ytterligare en utredningsman i berörda ärende. Med stöd härav tillkallades såsom utredningsmän numera statssekreteraren i folkhushållningsdepartementet N. A. E. Malmfors och ledamoten av riksdagens andra kammare hemmansägaren G. Strindlund samt som sakkunniga ordföranden i skogsägareföreningarnas riksförbund ryttmästaren N. R. Berg, juris doktorn G. Hedlund, direktören i Munksunds aktiebolag jägmästaren B. Holmbäck, landstingsmannen länsskogvaktaren J. V. Jansén, ledamoten av riksdagens första kammare redaktören H. Sten och direktören i aktiebolaget Iggesunds bruk civilingenjören G. Sundblad.

Med skrivelser den 25 och 26 november 1938 har utredningen, vilken antagit benämningen 1936 års skogsutredning, avlämnat två betänkanden, inbefattande det ena förberedande undersökningar och uttalanden rörande åtgärder för främjande av en ändamålsenlig virkesproduktion och det andra förslag till åtgärder i ämnet (stat. off. utr. 1938: 53 och 58). Över betänkanterna ha yttranden avgivits av statskontoret, kommerskollegium, domänstyrelsen, styrelsen för skogshögskolan och statens skogsförsöksantalt, fullmäktige i riksgäldskontoret, allmänna civilförvaltningens lönenämnd, centralrådet för skogsvårdsstyrelsernas förbund jämte samtliga skogsvårdsstyrelser i riket, ingenjörsvetenskapsakademien, landsorganisationen i Sverige, svenska skogs- och flottningsarbetarförbundet, Sveriges kommunaltjänstemannaförbund, riksförbundet landsbygdens folk, Sveriges skogsägareförbund, Sveriges skogsägareföreningars riksförbund, skogssällskapet, Sveriges lantbruksförbund, handelskamrarna i Karlstad, Örebro, Gävle, Sundsvall och Luleå, svenska trävaruexportföreningen samt svenska cellulosaföreningen.

I utredningens betänkande 1938: 58 har framlagts förslag, bland annat, dels angående vissa ändringar i bestämmelserna om skogsvårdsstyrelserna samt i skogsvårdslagen och lagen om vård av vissa skogar inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker med flera områden, dels ock rörande inrättande av ett centralt statligt organ för handläggande av frågor rörande skogsvården å de enskilda skogarna m. m.

Sedan inom jordbruksdepartementet en överarbetning av författningsförslagen ägt rum, har lagrådets yttrande över förslag till ändringar i nyssnämnda två lagar inhämtats.

Historik och gällande bestämmelser.

Redan under förarbetena till 1903 års lag angående vård av enskildas skogar uttalades, att verkningarna av denna i väsentlig mån komme att bliva beroende av att den myndighet, åt vilken övervakandet av lagens efterlevnad anförtroddes, kunde vinna skogsägarnas förtroende samt hos dem väcka intresse för skogens rätta vård och handhavande. Statsmakterna trodde sig bäst kunna nå detta syfte genom inrättande av lokala, med ortens förhållanden och befolkning väl förtrogna organ, *skogsvårdsstyrelser*, åt vilka lämnades en förhållandevis självständig och av lagstiftningen obeskuren befogenhet att utöva tillsyn över efterlevandet av den nya lagen och att samtidigt verka för skogsvårdens och skogsvårdsintressets höjande.

Skogsvårdsstyrelsernas organisation och verksamhet regleras för närvarande i skogsvårdslagen den 15 juni 1923 (nr 212) samt förordningen av samma dag (nr 213) angående skogsvårdsstyrelser. För skogsvårdsstyrelserna äro bestämmelser meddelade jämväl i andra författningar, bland annat, lagen den 10 juni 1932 (nr 180) om vård av vissa skogar inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker m. fl. områden.

Sedan år 1925 äro skogsvårdsstyrelserna sammanslutna till ett förbund, *skogsvårdsstyrelsernas förbund*. Stadgar härför ha av Kungl. Maj:t fastställts genom beslut den 14 augusti 1925. Förbundets uppgift anges i stadgarna sålunda:

att bevaka och främja skogsvårdsstyrelsernas gemensamma intressen och att i sådant syfte göra erforderliga framställningar;

att verka för erforderlig enhetlighet i tillämpningen av lagar och författningar, som angå värden av enskildas skogar, och att för sådant ändamål verkställa nödiga utredningar samt vidtagna erforderliga åtgärder;

att åstadkomma samverkan mellan skogsvårdsstyrelserna för att tillgodose landets och den skogsägande allmänhetens anspråk på god och ändamålsenlig skogsvård;

att upprätta statistik över den enskilda skogsvården; samt

att avgiva yttranden och verkställa utredningar i ärenden, som röra skogsvårdsstyrelserna och deras verksamhet och som av Kungl. Maj:t eller andra myndigheter till förbundet för sådant ändamål överlämnas.

Förbundet företrädes av ett centralråd, bestående av åtta ledamöter. För val av dessa, vilket skall ske å ordinarie förbundsstämma, fördelas till förbundet anslutna skogsvårdsstyrelser i åtta grupper.

Av varje sådan grupp utses bland medlemmarna av till gruppen hörande skogsvårdsstyrelser en ledamot och en suppleant i centralrådet.

Förutom nu nämnda åtta ledamöter äger Kungl. Maj:t utse en ledamot i centralrådet jämte en suppleant för denne. Vid ordinarie förbundsstämma utses vidare två länsjägmästare jämte två suppleanter, även dessa länsjägmästare, med uppgift att närvara vid centralrådets sammanträden och deltaga i dess överläggningar.

Centralrådet utser inom sig ordförande och vice ordförande samt antager och entledigar sekreterare samt annan erforderlig personal. Såsom bidrag till förbundet har å riksstaten uppförts ett särskilt anslag alltsedan budgetåret 1926/27. För budgetåret 1940/41 utgår anslaget med 39,000 kronor. Återstoden av utgifterna bestrides genom tillskott från skogsvårdsstyrelserna.

1936 års skogsutrednings förslag.

Beträffande *skogsvårdsstyrelserna* innefattar utredningens betänkande icke några mera genomgripande ändringsförslag. Utredningen anser, att liksom hittills skogsvårdsstyrelserna skola utgöra å ena sidan allmänna myndigheter för tillvaratagande av särskilda statsintressen och å andra sidan hjälporgan till den enskilde skogsägarens tjänst med uppgift att stimulera och biträda samt i viss utsträckning även leda skogsägarna och deras organisationer i arbetet för åstadkommande av en förbättrad virkesproduktion. I det förra hänseendet bör det enligt utredningens mening ankomma på skogsvårdsstyrelserna, bland annat, att handha tillsynen över skogsvårdslagarnas efterlevnad, uppgöra planer för och i anslutning därtill leda det statsunderstödda skogsvårdsarbetet inom sina distrikt samt vidtaga åtgärder i syfte att förstärka det gemensamma skyddet mot brand och annan skadegörelse i skogarna. Till de uppgifter, vilka böra åligga styrelserna såsom skogsägarnas hjälporgan, torde särskilt böra höras bedrivandet av undervisning och upplysning samt utövandet av biträdesverksamhet.

Någon mera omfattande ändring i skogsvårdsstyrelsernas sammansättning har icke föreslagits. För närvarande utser Kungl. Maj:t ordföranden samt landsting och hushållningssällskap lika antal ledamöter. Utredningen har emellertid föreslagit, att i de områden, där sammanslutning av skogsägare finnes, som kan anses nöjaktigt företråda skogsägarnas intressen inom området, Kungl. Maj:t skall äga förordna att den hushållningssällskapet tillkommande valrätten skall utövas av sammanslutningen. Meddelas dylikt förordnande, bör hushållningssällskapets övriga uppgifter i fråga om skogsvårdsstyrelserna, såsom beträffande utseende av revisorer, beviljande av ansvarsfrihet m. m., jämväl övertagas av sammanslutningen. Finnes inom skogsvårdsstyrelses område mer än en sådan sammanslutning, bör Kungl. Maj:t äga förordna, att de hushållningssällskapet tillkommande befogenheterna skola utövas av föreningarna gemensamt. Enligt utredningens förslag bör suppleant även utses för ordföranden i skogsvårdsstyrelsen. Särskilt har av utredningen betonats, att ledamöterna böra vara med skogsförhållandena i orten väl förtrogna samt i övrigt äga den sakkunskap, utan tjänstemannabetoning, som uppdraget kräver. Utredningen har med hänsyn härtill ansett sig böra föreslå, att skogsvårdsstyrelseledamöterna skola vara i skogsbruk förfarna.

Utredningen har vidare varit av den uppfattningen, att skogsvårdsstyrelserna alltjämt böra äga utse sina tjänstemän själva. Enligt utredningens mening bör någon besvärsrätt hos statlig myndighet icke förefinnas vid tjänste-

tillsättningarna. I fråga om länsjägmästare har utredningen emellertid ansett böra gälla, att dylik tjänsteman skall ha förklarats kompetent till befattningen.

Utredningen har föreslagit, att ledamöterna i skogsvårdsstyrelse, med hänsyn till de omfattande och betydelsefulla uppgifter, som åvila dem, samt uppdragets arbetskrävande och i övrigt fordrande natur, skola erhålla arvode för uppdraget. Arvodet har av utredningen ansetts böra utgå med 18 kronor för sammanträdesdag till ordföranden och 12 kronor till annan ledamot. Resekostnads- och traktamentsersättning bör till alla ledamöterna utgå efter klass I B i resereglementet. Enligt utredningens förslag böra revisorerna erhålla ersättning för sitt uppdrag jämlikt grunder, som Kungl. Maj:t bestämmer.

En av de sakkunniga inom utredningen länsskogvaktaren J. V. Jansén har i ett *särskilt yttrande* till betänkanDET hemställt, att länsskogvaktartiteln måtte utbytas mot titeln skogskonsulent.

Utredningens förslag innebär vidare även inrättande av ett *statligt centralorgan* för det enskilda skogsbruket. Den föreslagna centralmyndigheten har av utredningen förslagsvis benämnts statens skogsstyrelse. Rörande skogsstyrelsens organisation har utredningen anfört i huvudsak följande.

Styrelsen bör bestå av en av Kungl. Maj:t förordnad chef, med titeln överdirektör, samt tio ledamöter, därav två böra utses av Kungl. Maj:t och åtta av skogsvårdsstyrelserna. Ledamöterna böra förordnas för en tid av tre år. Av de två av Kungl. Maj:t utsedda ledamöterna skall en ha juridisk eller administrativ sakkunskap. Beträffande den andre av ifrågavarande ledamöter har utredningen förutsatt, att han skall väljas under hänsynstagande till att i skogsstyrelsen blir företrädd speciell sakkänedom i fråga om det med jordbruk förenade mindre skogsbruket. För de av skogsvårdsstyrelserna valda ledamöterna utses lika antal suppleanter. Överdirektören skall vara ordförande vid styrelsens sammanträden.

För val av ledamöter i styrelsen föreslås, att skogsvårdsstyrelserna fördelas i grupper. Den vid valförrättningar i fråga om centralrådet för närvarande använda gruppindelningen har för ifrågavarande ändamål ansetts böra bibehållas. Tillvägagångssättet vid valet har utformats sålunda. Varje grupp äger utse en ledamot och en suppleant i statens skogsstyrelse. Inom varje grupp har en var skogsvårdsstyrelse en röst. Valet avgöres genom enkel röstövervikt. Vid lika röstetal skiljer lotten. Val skall ske när Kungl. Maj:t där om förordnar och tillgå sålunda, att varje skogsvårdsstyrelse till Kungl. Maj:t insänder uppgift å de personer, som styrelsen önskar utse till ledamot och suppleant. För de valda ledamöterna och suppleanterna utfärdar Kungl. Maj:t förordnande.

Enligt 15 § i skogsvårdsstyrelsernas förbunds nuvarande stadgar skall förbundsstämman utse tvenne länsjägmästare, jämte två suppleanter, att såsom bisittare närvara vid centralrådets sammanträden och delta i dess

överläggningar samt med skyldighet att, därest centralrådet fattar beslut, vilket strider mot länsjägmästarnas åsikt, låta till protokollet anteckna sin skiljaktiga mening. Denna anordning har utredningen icke ansett böra bibehållas.

Arbetet inom styrelsen har utredningen med hänsyn till styrelsens storlek ansett böra uppdelas på följande sätt. Handläggandet av de på skogsstyrelsen ankommande ärendena fördelas mellan dels styrelsen i sin helhet, dels överdirektören, dels ock en för befattningstagandet med vissa frågor bildad delegation, bestående av överdirektören samt de två av Kungl. Maj:t utsedda ledamöterna ävensom ytterligare två ledamöter. De senare, varav en skall representera Norrland och Dalarna samt en landet söder därom, väljas av skogsvårdsstyrelsernas åtta styrelseledamöter inom sin krets.

För styrelsen skulle enligt förslaget komma att gälla följande personalförteckning:

Befattning	Lönegrad
1 överdirektör	C 10
1 byråchef	Eo 30
2 sekreterare	Eo 26
1 notarie	Eo 22
2 kanslibiträden	Eo 7
1 expeditivsvakt	Eo 5
3 kontorsbiträden	Eo 4

Avlöningsstaten har utredningen uppgjort sålunda:

1. Arvoden, bestämda av Kungl. Maj:t	kronor	9,600
2. Avlöningar till icke-ordinarie personal:		
a) Grundavlöningar m. m.	kronor	73,800
b) Avlöningsförhöjningar m. m., <i>förslagsvis</i>	»	6,100
		79,900
3. Rörligt tillägg, <i>förslagsvis</i>	»	4,800
	Summa kronor	94,300.

Vidkommande omkostnadsstaten har utredningen uppskattat reseersättningarna till 13,000 kronor, därav 6,000 kronor äro avsedda för chefen och tjänstemännen, 5,000 kronor för styrelseledamöterna samt 2,000 kronor för särskilt inkallade sakkunniga. Expenserna ha beräknats till 15,000 kronor och övriga utgifter till 2,000 kronor. Omkostnadsstaten skulle härigenom få följande utseende:

1. Reseersättningar, <i>förslagsvis</i>	kronor	13,000
2. Expenser, <i>förslagsvis</i>	»	15,000
3. Övriga utgifter, <i>förslagsvis</i>	»	2,000
	Summa kronor	30,000.

Härutöver erfordras enligt utredningens förslag ett engångsanslag för inköp av möbler, skrivmaskiner o. d. Förutsatt att centralrådets inventarier kostnadsfritt få övertagas av skogsstyrelsen, anser utredningen att för ändamålet erfordras ett belopp ej överstigande 15,000 kronor.

Såsom tidigare anförts har verksamheten inom centralrådet finansierats genom dels statsanslag, dels tillskott från skogsvårdsstyrelserna. Vid genomförande av den organisation, vilken ovan förordats, skulle, då några bidrag från skogsvårdsstyrelserna icke längre böra ifrågakomma, statens utgifter för ändamålet relativt sett komma att visa en icke obetydlig stegring. Härvid bör dock enligt vad utredningen framhåller bemärkas, att andra myndigheters arbete kommer att minska, vilket för dessa torde medföra vissa besparingar.

Enligt utredningens förslag skulle alltså de årliga kostnaderna för skogstyrelsen uppgå till sammanlagt 124,300 kronor. Anslaget till centralrådet för skogsvårdsstyrelsernas förbund skulle emellertid icke vidare behöva anvisas. Merkostnaderna skulle sålunda enligt förslaget utgöra (124,300 — 39,000 =) 85,300 kronor.

I detta sammanhang har departementschefen även upptagit till övervägande vissa av utredningen framlagda *förslag till författningsändringar*, vilka i viss utsträckning ansluta sig till de nu berörda omorganisationsproblemen. Utredningen har i sitt nu ifrågavarande betänkande upptagit förslag dels till helt ny förordning om skogsvårdsstyrelser och dels till vissa ändringar i skogsvårdslagen den 15 juni 1923 (nr 212) och lagen den 10 juni 1932 (nr 180) om vård av vissa skogar inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker med flera områden.

I *förslaget till förordning om skogsvårdsstyrelser* har utredningen inarbetat förut omförmälda av utredningen förordade ändringar i fråga om styrelsernas organisation. Dessutom ha vissa ändringar föreslagits i de för närvarande gällande bestämmelserna om skogsvårdsstyrelsernas uppgifter, vilka finnas upptagna i 4 § i nuvarande skogsvårdsstyrelseförordning.

Utredningen har föreslagit, att de nya bestämmelserna rörande skogsvårdsstyrelsernas uppgifter och skyldigheter skola få följande innehåll.

Skogsvårdsstyrelsen skall ha till uppgift att befrämja och understödja den enskilda skogshushållningen samt verka för att skogsvårdsarbetet bedrivs på ett planmässigt sätt inom styrelsens verksamhetsområde, så ock att utöva den uppsikt och vidtaga de åtgärder, som jämlikt gällande skogsvårds- och andra lagar ankomma på styrelsen.

Styrelsen har att till fullgörande av sin uppgift *dels* verka för utbredande av kunskap om skogsskötseln och landets skogsbruk genom anordnande eller understödjande av kurser, föreläsningar, studiefärder eller annan undervisnings- eller upplysningsverksamhet, *dels* lämna sakkunnigt biträde vid planläggning av skogsbrukets drift samt vid skogens vård och skötsel i övrigt, *dels* stödja sammanslutningar av skogsägare i deras verksamhet för skogsvårdens befrämjande, *dels* befordra bildandet av gemensamhetsskogar, *dels* bevilja bidrag till utförande av skogsvårdsfrämjande åtgärder, *dels* låta verkställa premiering av välskötta mindre skogsbruk, *dels* medverka till genomförandet av åtgärder i syfte att bekämpa skogseld, *dels* ock vidtaga i övrigt påkallade åtgärder till befordrande av en förbättrad skogshushållning.

Skogsvårdsstyrelsen skall tillika förvalta skogsvårdsfonden samt därifrån eller eljest till skogsvårdskassan inflytande medel, antaga och med omhändertagda medel avlöna anställd personal samt utfärda instruktioner för denna, tillhandagå statens skogsstyrelse med de upplysningar och det biträde, som av skogsstyrelsen påkallas och som ligga inom området för skogsvårdsstyrelsens verksamhet, samt fastställa visst stämpelmärke att användas vid utsyningar och andra förrättningar, som verkställas av styrelsens personal, samt på lämpligt sätt bringa detta märke till allmän kändedom.

Skogsvårdsstyrelsen skall äga föreskriva de villkor, under vilka styrelsen lämnar biträde vid planläggning av skogsbrukets drift eller vid skogens vård och skötsel i övrigt, i den mån sådant biträde icke enligt gällande bestämmelser skall lämnas kostnadsfritt.

Vissa av de föreslagna ändringarna i ifrågavarande bestämmelser äro be-tingade av andra av utredningen framlagda förslag, vilka icke av departementschefen upptagits till övervägande. Så är förhållandet med bestämmelserna att skogsvårdsstyrelse skall befordra bildandet av gemensamhetsskogar, låta verkställa premiering av välskötta mindre skogsbruk och förvalta skogsvårdsfonden.

Utredningens *förslag till ändring i skogsvårdslagen och 1932 års lappmarks- lag* innebär i huvudsak följande.

Enligt 2 § 3 mom. i skogsvårdslagen ankommer det på Kungl. Maj:t att — därest skog, som lyder under skogsvårdslagen, äges av förening eller sällskap, bildat för befordrande av skogsvård i allmänt intresse eller därest skogens vård och förvaltning utövas under medverkan och tillsyn av sådant skogsvårdssällskap — beträffande sådan skog på ansökan medgiva befrielse tills vidare från tillämpningen av vad i skogsvårdslagen stadgas. En förutsättning härför är dock, att sällskapets stadgar fastställts av Kungl. Maj:t. I nämnda lagrum stadgas vidare, att över skogar, rörande vilka sådant medgivande lämnats, domänstyrelsen skall utöva tillsyn. Utredningen har ansett, att denna tillsyn — sedan statens skogsstyrelse inrättats — bör tillkomma denna styrelse i stället för domänstyrelsen.

I 12 § skogsvårdslagen stadgas, att, där skogsvårdsstyrelsen finner åtgärder för betryggande av återväxt jämlikt skogsvårdslagen påkallade, styrelsen skall med den eller dem, som lagenligt äro ansvariga för återväxtens betryggande, träffa överenskommelse om samtliga de åtgärder, som för berörda ändamål böra vidtagas och om den tid, inom vilken en var av dem skall vara fullgjord. För den händelse överenskommelse ej kan träffas, må skogsvårdsstyrelsen, där den ej finner saken omedelbart böra stämmas till domstol, hos länsstyrelsen påkalla undersökning av avverkningsområdet. Länsstyrelsen skall i anledning härav förordna en skogsstatens tjänsteman att med biträde av två ojävige gode män, vilka av förrättningsmannen utses bland ledamöter i ägodelningsrätt eller gode män vid lantmåteriförrättning i orten eller ock till ledamöter i häradsrätt äro valda, å stället undersöka förhållandet och däröver till skogsvårdsstyrelsen avgiva redogörelse med förslag till de åtgärder, som för markens återställande i skogbärande skick må finnas nödiga.

Stanna synemännen i olika mening, skall enligt vad vidare stadgas i förevarande paragraf de särskilda meningarna meddelas skogsvårdsstyrelsen, som därefter ånyo söker få till stånd överenskommelse. Enligt utredningens förslag skola de åligganden, som jämlikt bestämmelserna i denna paragraf påvila länsstyrelsen, övertagas av statens skogsstyrelse. Såsom förrättningsman må skogsstyrelsen därefter förordna sakkunnig person. Styrelsen skall sålunda icke, såsom för närvarande gäller för länsstyrelse, vara bunden vid valet av förrättningsman till skogsstatstjänstemännen. Liknande ändringar ha föreslagits i motsvarande paragraf, 18 §, i 1932 års lappmarkslag. Därjämte ha lagrummen även i övrigt bragts i överensstämmelse med varandra.

I 30 § i skogsvårdslagen och 28 § i 1932 års lappmarkslag äro upptagna föreskrifter om fullföljande av talan mot skogsvårdsstyrelsens beslut. Enligt nämnda lagrum skall klagan mot skogsvårdsstyrelsens beslut, där sådan klagan må föras, ske genom besvär hos länsstyrelsen. Över länsstyrelsens beslut må klagan sedermera föras hos Kungl. Maj:t. Jämlikt nämnda lagrum må klaganden hos länsstyrelsen påkalla undersökning på marken. Sker detta eller finner länsstyrelsen eljest sådan undersökning vara av nöden, förordnar länsstyrelsen en skogsstatens tjänsteman att med biträde av sådana gode män, som förut nämnts, å stället undersöka förhållandet och däröver avgiva redogörelse. Kostnaden för undersökningen skall förskjutas av medel, som förvaltas av skogsvårdsstyrelsen, men kan genom länsstyrelsens slutliga utslag åläggas klaganden, om han påkallat undersökningen. Nödig hantlangning skall utgöras av klaganden. Utredningen har i sitt förslag insatt statens skogsstyrelse i stället för länsstyrelsen såsom instans mellan skogsvårdsstyrelsen och Kungl. Maj:t. I samband härmed har utredningen föreslagit borttagande av bestämmelserna om undersökning på marken.

Yttrandena.

I allmänhet ha utredningens nu ifrågavarande förslag vunnit anslutning i de avgivna yttrandena. Vissa erinringar ha dock framförts huvudsakligen från centralrådet för skogsvårdsstyrelsernas förbund och skogsvårdsstyrelserna.

Departementschefen.

Skogsproduktionen har under årens lopp fått en allt större betydelse för folkhushållet och näringslivet i landet. Inom allt flera områden av industrien och näringslivet i övrigt ha skogens produkter kommit till användning. Antalet för folkhushållet betydelsefulla alster, vilka utvinnas av virket, ökas ständigt. Utöver vad som erfordrades för det egna behovet utgjorde virke och trämassa före det nu pågående krigets utbrott två av landets viktigaste exportartiklar. Även i den nu rådande krissituationen är

landets tillgång på virke trots den minskade exporten av största betydelse för folkförsörjningen i olika avseenden. Erinras må, att ur virket utvinnas för närvarande exempelvis fodermedel och drivmedel för motorfordon. De perspektiv för framtiden, som på den kemiska industriens område öppna sig i fråga om virkets användning och förädling, synas mycket vittomfattande, och möjligheterna att här nå ytterligare betydelsefulla resultat torde vara avsevärda. Vad detta kan komma att betyda i framtiden för upprätthållande av välståndet inom landet torde icke närmare behöva framhållas. Den politik som statsmakterna bedriva på det skogliga området är därför uppenbarligen av den största betydelse och kommer att få återverkningar på landets ekonomiska och sociala förhållanden.

Statsmakterna ha under senare årtionden även till fullo insett denna skogsbrukets stora betydelse för landet. I syfte att stödja och stimulera skogshanteringen och skogsvården ha statsmakterna i olika hänseenden vidtagit synnerligen omfattande åtgärder. Betydande belopp ha sålunda anvisats till skogsodling, skogsdikning och vägbyggen i skogarna. Senast vid 1940 års lagtima riksdag anvisades ett nytt anslag å 1,000,000 kronor för skogsproduktionens höjande i Norrland och Dalarna. Även den skogliga forskningen har erhållit ökat stöd. Vid 1939 års lagtima riksdag fattades ett principbeslut rörande statens skogsförsöksanstalts ytterligare utbyggnad. Jämsides med denna stödverksamhet från statsmakternas sida har därjämte under de senaste tjugu åren en omfattande nydaning av skogslagstiftningen ägt rum. Under denna tid ha flertalet av nu gällande skogsvårdslagar och andra författningar på detta område tillkommit. Genom denna lagstiftning ha nya betydelsefulla uppgifter lagts i skogsvårdsstyrelsernas händer.

Alltsedan 1903 års skogsvårdslags tillkomst, då skogsvårdsstyrelserna tillskapades, ha dessa varit de lokala organ som handhaft skogsvården och därmed sammanhängande verksamhet. Något centralt statligt organ, som uteslutande sysslat med frågor angående det enskilda skogsbruket, har icke funnits. För att i någon mån motverka denna kännbara brist för landets skogsbruk bildades år 1925 centralrådet för skogsvårdsstyrelsernas förbund. Detta har därefter närmast handhaft nyssberörda spörsmål. Med undantag för en av Kungl. Maj:t utsedd ledamot består centralrådet emellertid av representanter endast för skogsvårdsstyrelserna. Då detsamma icke är av statlig natur, har det icke ägt några befogenheter att ingripa på det skogliga området. Ehuru från centralrådets sida ett mycket förtjänstfullt arbete nedlagts till skogsbrukets gagn, har centralrådet dock icke haft sådana befogenheter eller ekonomiska förutsättningar, att det varit i stånd att i tillräcklig omfattning tillvarataga alla de vittomfattande intressen på det skogliga området, som till följd av bristen på ett centralt statligt organ faktiskt kommit att påvåla centralrådet. Före centralrådets tillkomst uppbar domänstyrelsen i viss utsträckning funktionen av statligt centralorgan även för det enskilda skogsbruket. Under de senare åren har domänstyrelsens verksamhet härutinnan mer och mer begränsats. Styrelsen har alltmer fått sitt arbete inriktat endast på förvaltningen av statens domäner och skogsindustriella

anläggningar. En konsekvent linje har härutinnan följts från statsmakternas sida.

Skogsbrukets stigande betydelse och dess snabba utveckling har medfört, att frågan om inrättande av ett centralt statligt organ för handhavande av skogsbrukets olika intressen och problem under senare år alltmer trängt sig fram och kräver en lösning. Högst betydande insatser och initiativ skulle här kunna göras från statens sida, därest ett kompetent och på dessa uppgifter inriktat organ stode till förfogande. En kraftigare och enhetligare ledning av skogsvården i landet skulle då bli möjlig. En bättre och allsidigare vägledning i fråga om skogsproduktionens främjande skulle kunna lämnas skogsvårdsstyrelserna och därigenom skogsägarna. Men även inom andra områden än den rena skogsvården finnas uppgifter för ett dylikt centralorgan. Frågor rörande skogslagstiftning, skoglig undervisning och forskning, skogsavkastningens utnyttjande, virkesmätning, flottning, skogsbeskattning och skoglig statistik böra, såsom utredningen framhållit, behandlas. Jämväl i sociala spörsmål såsom rörande förbättring av förhållandena och arbetsmetoderna för de inom skogsbruket verksamma arbetarna bör centralorganet taga initiativ. Det måste särskilt beaktas, att i nuvarande kristid med dess svårigheter i fråga om försörjningen det är av största betydelse att landets egna naturtillgångar på det mest omsorgsfulla sätt tillvaratagas. Såsom förut framhållits intager skogsbruket här en betydelsefull plats, och på det området synes mycket kunna göras av det nu ifrågasatta statsorganet. För statsmakterna torde det vara av stor nytta att äga en centralmyndighet med sakkunskap och överblick, som kan lämna råd och yttranden i samtliga de frågor som beröra skogsbruket. Därest ifrågavarande myndighet skulle komma till stånd, torde jämväl ett icke ringa antal ärenden, som nu avgöras av Kungl. Maj:t, kunna överlämnas till denna myndighet för prövning. Man kan icke heller bortse från, att med den omfattande bidragsverksamhet, som staten bedriver till stödjande av skogsbruket, borde följa en mera ingående och allsidig kontroll rörande dessa medels rätta användning än vad nu är förhållandet. I samband med igångsättande av förut omförmälda verksamhet för skogsproduktionens främjande framhölls vikten av att denna fråga vunno en tillfredsställande lösning. Även nämnda uppgift kunde lämpligen anförtros åt den statliga myndighet, som här är i fråga. Den tilltänkta myndigheten bör i förhållande till skogsvårdsstyrelserna ha framför allt en vägledande verksamhet. Såsom av utredningen framhållits torde den böra meddela skogsvårdsstyrelserna råd och anvisningar i ämnen som beröra deras verksamhet. Att brist på arbetsuppgifter, såsom i vissa yttranden ifrågasatts, skulle uppstå för detta statsorgan, torde icke vara att befara. Jag vill framhålla, att man i de avgivna yttrandena varit ganska ense därom att den nu gällande ordningen är mindre tillfredsställande och att frågan om ett centralt statsorgan för det enskilda skogsbruket bör vinna en snar lösning. De olika meningar som framkommit ha närmast gällt sättet varpå detta spörsmål ur organisatorisk synpunkt bör lösas. Ehuru tillskapande av ett nytt statligt

organ i nuvarande tidsläge ur vissa synpunkter är ägnat att ingiva betänkligheter, synes dock frågan i betraktande av skogsbrukets vikt och betydelse för landet icke längre böra uppskjutas. Jag förordar därför att spörsmålet om inrättande av ett dylikt organ nu underställes riksdagens prövning.

Såsom nyss berörts har i de avgivna yttrandena den uppfattningen i allmänhet framkommit, att ett centralt organ för skogsvården bör inrättas, men olika meningar ha däremot gjort sig gällande rörande det sätt, varpå detta organ lämpligen bör organiseras. Varken utredningens förslag eller de i utlåtandena framförda uppslagen i detta hänseende synas mig helt kunna godtagas. Den av utredningen förordade organisationen med en månghövdad styrelse förefaller alltför tungrodd utan att därigenom vinnes något mera väsentligt tillskott i sakkunskap eller skicklighet. Förslaget synes närmast tillkommet i syfte att i möjligaste mån lämna den nu bestående ordningen inom centralrådet orubbad. Organisationens synes även i övrigt, åtminstone till en början innan större erfarenhet rörande styrelsens verksamhet vunnits, onödigt stor. Statskontoret har i sitt yttrande upptagit av tidigare skogsutredningar framfört förslag om inrättande av en skogsinspektörsbefattning inom jordbruksdepartementet. Detta förslag torde aldrig ha ansetts tillfredsställande och har därför sedan länge varit övergivet. Det torde knappast bliva möjligt för en dylik skogsinspektör att handha alla de vidlyftiga uppgifter av skilda slag, som äro avsedda att påvila det centrala statliga organet på skogsvårdens område. Det av centralrådet för skogsvårdsstyrelsernas förbund framlagda förslaget synes ur organisatorisk synpunkt icke skilja sig så särskilt mycket från utredningens förslag. Mot detsamma torde därför kunna riktas i stort sett samma anmärkningar som mot detta. Därjämte kan mot förslaget framföras den erinringen att centralorganet enligt detsamma får mindre stadga och auktoritet, då det icke avsetts skola erhålla ställning av statlig centralmyndighet.

Enligt min mening synes det nya centralorganet, vilket bör benämnas skogsstyrelsen, lämpligen böra organiseras på följande sätt. I spetsen för styrelsen bör finnas en chef, vilken utövar ledningen av styrelsen, och vid hans sida böra finnas fyra av Kungl. Maj:t förordnade ledamöter, vilka företräda speciell sakkunskap inom skilda skogliga områden. Såsom utredningen förordat torde en av dessa böra företräda det mindre skogsbruket och en ha juridisk administrativ sakkunskap. Ifrågavarande ledamöter böra delta i fattandet av beslut inom styrelsen. Emellertid synes det icke behöfligt, att de delta i behandlingen av andra ärenden än sådana som äro av större betydelse, särskilt författnings- och anslagsfrågor, viktigare organisationsfrågor samt principiella ståndpunkttaganden beträffande skogsbruket. I behandlingen av dessa liksom andra frågor bör även delta den byråchef, som enligt vad i det följande förordas bör finnas hos styrelsen. Att såsom i något utlåtande hemställts låta länsjägmästare adjungeras hos styrelsen synes icke erforderligt. Det torde böra stå öppet för styrelsen att kunna inkalla den sakkunskap varav styrelsen finner sig vara i behov. För att under-

lätta uppehållandet av kontakten med skogsvårdsstyrelserna torde det vara ändamålsenligt att skogsstyrelsen vid lämpliga tillfällen sammankallar representanter för skogsvårdsstyrelserna för överläggningar.

Med hänsyn till den löneställning cheferna för andra verk av motsvarande betydelse tillagts synes i anslutning till utredningens förslag den nya styrelsens chef, vilken torde böra tillsättas medelst förordnande för en tid av högst sex år, såsom överdirektör placeras i lönegrad C 10. Såsom antytts bör hos styrelsen finnas en byråchef, vilken i enlighet med vad som i allmänhet gäller inom allmänna civilförvaltningen bör placeras i 30 lönegraden. Byråchefen torde böra äga högre skoglig utbildning. Arvodena till de särskilda ledamöterna synas skäligen böra bestämmas till 1,500 kronor för en var av dem, vartill kommer eventuell resekostnads- och traktamentersättning. Utöver nu omnämnda befattningshavare torde hos styrelsen böra anställas en sekreterare med juridisk administrativ utbildning samt en amanuens med högre skoglig utbildning. Sekreteraren synes böra placeras i 26 lönegraden. Härjämte böra hos styrelsen finnas ett kanslibitråde i 7 och ett kontorsbiträde i 4 lönegraden samt en expeditionsvakt i 5 lönegraden. Slutligen bör möjlighet finnas att vid behov anlita extra arbetskraft. I det föregående angivna befattningshavare hos styrelsen med undantag av överdirektören torde till en början böra upptagas såsom extra ordinarie tjänstemän.

Beträffande arbetsfördelningen inom styrelsen synes å byråchefen böra ankomma de uppgifter, som enligt utredningens förslag angivits skola åvila byråchefen samt den av sekreterarna, som skulle ha skoglig utbildning. Vid arbetet bör byråchefen kunna påräkna biträde av amanuensen hos styrelsen. Åt sekreteraren böra anförtros samma åligganden och uppgifter, som enligt förslaget avsågs skola ankomma på den juridiskt utbildade sekreteraren. Registrators- och aktuarietegöromålen samt styrelsens bokföring böra handhas av kanslibiträdet.

Vid den nu angivna organisationen av styrelsen torde kostnaderna för styrelsen kunna beräknas på följande sätt. Å avlöningsstaten bör för avlöning till överdirektören under en anslagspost till avlöning till ordinarie tjänsteman upptagas ett belopp av 17,000 kronor. Av Kungl. Maj:t bestämda arvoden till ledamöterna, tillhoppa 6,000 kronor, böra uppföras under en särskild anslagspost för ändamålet. För avlöningar till icke-ordinarie personal böra beräknas 40,000 kronor och för rörligt tillägg 8,000 kronor. Enligt denna beräkning skulle alltså styrelsens avlöningsstat stanna vid ett belopp av 71,000 kronor. Å omkostnadsstaten bör beräknas till sjukvård m. m. 500 kronor samt till reseersättningar 5,000 kronor och expenser likaledes 5,000 kronor eller således tillhoppa 10,500 kronor. Statens årliga kostnader för styrelsen skulle enligt vad nu sagts uppgå till sammanlagt 81,500 kronor. Det är emellertid att märka, att statsverkets årliga merkostnader i anledning av styrelsens inrättande icke skulle sammanfalla med detta belopp. Såsom inledningsvis berörts är för närvarande under riksstatens nionde huvudtitel upptaget ett särskilt anslag till centralrådet för skogsvårds-

styrelsernas förbund. För budgetåret 1941/42 har medelsbehovet för detta ändamål beräknats till 42,000 kronor. Sistnämnda anslag bör, därest skogsstyrelsen inrättas, icke vidare anvisas. En viss besparing uppkommer även därigenom att skogsvårdsstyrelsernas bidrag till centralrådet kunna bortfalla. Merkostnaderna för staten skulle vid sådant förhållande icke överstiga 39,500 kronor. Härvid har då bortsetts såväl från kostnaderna för kristillägg, vilka torde böra bestridas från nionde huvudtitelns allmänna anslag för dylikt tillägg, som från de å statsverket belöpande kostnaderna för befattningshavarnas pensionering. Anslag till den nya styrelsen synas böra äskas för budgetåret 1941/42, från ingången av vilket budgetår den nya styrelsen torde böra beräknas kunna tillsättas. Förutom anslag till avlöningar och omkostnader — å respektive 71,000 och 10,500 kronor — erfordras ett engångsanslag å 10,000 kronor för anskaffande av inventarier m. m. Det torde kunna förutsättas att centralrådets inventarier kostnadsfritt överlämnas till den nya styrelsen.

Jag torde härefter få övergå till att angiva min ställning till de av utredningen framlagda förslagen till organisatoriska förändringar inom skogsvårdsstyrelserna. I likhet med utredningen anser jag någon mera genomgripande ändring av skogsvårdsstyrelserna icke vara behövlig. Alltsedan sin tillkomst ha dessa styrelser på ett i stort sett mycket förtjänstfullt sätt fullgjort sin ofta svåra uppgift att å ena sidan befrämja skogsvården och utveckla intresset för densamma och å andra sidan såsom fiskalisk myndighet bevaka statsintresset i fråga om skogsskötseln å de enskilda skogarna. Styrelserna ha vid handhavandet av sina uppgifter åtnjutit stor handlingsfrihet och fritt utrymme för det egna initiativet. Detta torde även i framtiden böra bliva förhållandet. Att inpressa skogsvårdsstyrelserna i byråkratiska former eller försätta dem i någon beroende tjänstemannaställning i förhållande till staten bör icke ifrågakomma. Styrelserna böra vara ett uttryck för det samlade skogsvårdsintresset i orten och böra därför så långt det är möjligt och lämpligt verka fritt och självständigt. Utredningen har förordat, att skogsägarnas egna organisationer under vissa förhållanden skulle kunna inträda i stället för hushållningssällskapet såsom valkorporation vid val av ledamöter i skogsvårdsstyrelsen. Ehuru skäl kunna anföras för en dylik anordning, anser jag mig dock icke för närvarande böra förorda densamma, då skogsägarnas organisationer flerstädes ännu icke torde ha nått den anslutning, som bör anses erforderlig härför. Vidare torde resultatet av pågående utredning om hushållningssällskapets organisation böra avvaktas, innan slutlig ståndpunkt tages till denna fråga.

För närvarande förordnas icke någon suppleant för den av Kungl. Maj:t utsedde ordföranden i skogsvårdsstyrelse. Vid förfall för ordföranden inträder äldste ledamoten såsom ordförande och suppleanten för denne tillkallas. Vid sådana tillfällen finnes inom styrelsen icke någon representant för det allmänna. En dylik anordning torde icke vara helt tillfredsställande. Utredningen har uppmärksammat frågan och ansett att även för ordföranden borde förordnas en suppleant. Detta förslag torde vara välbetänt.

Ett annat spörsmål, som tidigare vid flera tillfällen varit föremål för uppmärksamhet och som nu även berörts av utredningen, är frågan om tjänstetillsättningar inom skogsvårdsstyrelserna och besvärsrätten över dessa. Utredningen har önskat bibehålla den nu gällande ordningen att skogsvårdsstyrelserna själva skola äga tillsätta sina tjänstemän. Utredningen har dock ifrågasatt, om icke länsjägmästare bör förklaras kompetent till befattningen av statlig myndighet. Statskontoret har för sin del förorddat, att i varje fall länsjägmästare bör tillsättas av Kungl. Maj:t. Utredningen har ansett, att någon besvärsrätt över länsjägmästares eller andra tjänstemäns tillsättande icke bör ifrågakomma. I vissa yttranden har man vänt sig mot utredningens uppfattning i detta hänseende och påyrkat att en dylik rätt uttryckligen medges. Att betaga styrelserna deras rätt att tillsätta sina tjänstemän synes enligt min mening vara ett onödigt och alltför långt gående ingrepp i deras självständighet. Å andra sidan kunna knappast åberopas några vägande skäl mot att tillerkänna sökandena besvärsrätt över skogsvårdsstyrelsernas beslut. Med hänsyn till det mycket omfattande ekonomiska bistånd som staten lämnar skogsvårdsstyrelserna kan det icke anses oberättigat, att Kungl. Maj:t äger ett visst överinseende och inflytande vid tillsättande av de tjänstemän, som skola avlönas med dessa medel eller handha deras förvaltning.

Lämpligheten av utredningens förslag att ersättning bör tilläggas ledamöterna i skogsvårdsstyrelserna synes kunna ifrågasättas. Något övertygande skäl för förslaget har icke anförts och icke heller synes detsamma vara påkallat av omständigheterna. Utgår såsom för närvarande rese- och traktamentsersättning, lär det i varje fall för närvarande vara tillfyllest. Mot förslaget att rese- och traktamentsersättningen skall utgå för samtliga ledamöter efter klass I B i resereglementet torde däremot intet vara att erinra. Möjlighet synes böra öppnas att kunna lämna gottgörelse till revisorerna av skogsvårdsstyrelsens räkenskaper. Det torde nämligen vara lämpligt att för detta ändamål kunna anlita auktoriserade revisorer. Kostnaderna för revisionen torde böra gäldas av skogsvårdskassans medel enligt grunder, som Kungl. Maj:t bestämmer. Någon ändring i läns-skogvaktarnas titel som från visst håll ifrågasatts synes knappast vara påkallad. I varje fall torde den föreslagna titeln skogskonsulent vara mindre lämplig med hänsyn till att läns-skogvaktarna icke kunna anses jämställda i utbildningshänseende eller eljest med de befattningshavare som på jordbrukets område inneha konsulenttiteln.

Den omredigering som utredningen föreslagit i fråga om bestämmelserna rörande skogsvårdsstyrelsernas verksamhet synes i stort sett kunna godtagas. Ur uppräknigen av skogsvårdsstyrelsernas uppgifter böra givetvis utgå de nya uppgifter, vilkas upptagande föranletts av vissa av utredningens förslag, som icke här gjorts till föremål för behandling. I övrigt utföres flertalet av de angivna arbetena redan av styrelserna. En omformulering av författningen torde därför huvudsakligen innebära dess bringande i överensstämmelse med gällande praxis. Såsom Sveriges skogsägareförbund framhållit kunna såsom i viss mån nya betraktas uppgifterna att biträda skogsägarna vid upprättande av planer för skogsbrukets drift och virkesskördens tillgodo-

görande ävensom att stödja sammanslutningar av skogsägarna i deras verksamhet för skogsvårdens befrämjande. Någon erinran torde icke kunna göras mot att i skogsvårdsstyrelseförfattningen upptagas uttryckliga bestämmelser om att även dessa uppgifter skola ankomma på skogsvårdsstyrelserna. Dessamma torde i stort sett icke innebära annat än en påbyggnad eller utveckling av den verksamhet som redan bedrivs av skogsvårdsstyrelserna. Givet är att styrelserna icke böra engagera sig i skogsägarnas rena affärstransaktioner.

Utöver vad nu anförts ha några smärre jämkningar företagits i nu gällande bestämmelser.

Därest den av mig i det föregående ifrågasatta skogsstyrelsen kommer till stånd, synas de av utredningen föreslagna ändringarna i skogsvårdslagen och 1932 års lappmarkslag böra genomföras. Uppenbart torde vara att skogsstyrelsen kommer att bättre lämpa sig för avgörande av de frågor som enligt 12 och 30 §§ skogsvårdslagen samt 18 och 28 §§ lappmarkslagen för närvarande ankomma på länsstyrelsernas prövning. De föreslagna ändringarna i 2 § skogsvårdslagen, varigenom avses att den översyn, som enligt nämnda lagrum tillkommer domänstyrelsen, skall överflyttas å skogsstyrelsen, synes även lämplig. Enligt de principer som under senare år tillämpats i fråga om tillsynen av enskildas skogar har domänstyrelsens befattning därmed i möjligaste mån begränsats.

I detta sammanhang torde jag även böra upptaga en annan fråga beträffande besvärsrätten i ärenden av nu ifrågavarande slag. Vid flera tillfällen ha skogsvårdsstyrelser hos Kungl. Maj:t anfört besvär över sådant beslut av vederbörande länsstyrelser, varigenom ändring av skogsvårdsstyrelsernas tidigare beslut skett. Dessa besvär ha av Kungl. Maj:t icke ansetts kunna upptagas till prövning. Med den uppgift skogsvårdsstyrelserna ha att dels i statens intresse övervaka skogsvårdens handhavande och dels meddela beslut i dylika frågor synes ändamålsenligt att de även äga rätt att föra talan hos Kungl. Maj:t över ändring av sina beslut. Nu tillämpad praxis medför, att viktiga skogsvårdsfrågor under vissa förhållanden icke kunna bringas under Kungl. Maj:ts prövning. Då bestämmelserna i gällande skogsvårdsförfattningar ansetts lägga hinder i vägen för nu berörda besvär från skogsvårdsstyrelsernas sida, torde en ändring i nyssnämnda skogsvårdslagar böra vidtagas för undanröjande av detta hinder.

De av mig nu förordade ändrade bestämmelserna i skogsvårdslagen och 1932 års lappmarkslag torde böra träda i kraft den 1 juli 1941.

I enlighet med vad i det föregående anförts har inom jordbruksdepartementet upprättats förslag till dels *lag om ändrad lydelse av 2 § 3 mom. samt 12 och 30 §§ skogsvårdslagen den 15 juni 1923 (nr 212)*, dels *lag angående ändrad lydelse av 18 och 28 §§ lagen den 10 juni 1932 (nr 180) om vård av vissa skogar inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker med flera områden*, dels ock *förordning angående skogsvårdsstyrelser*.

Departementschefen har hemställt,
dels att förenämnda tre författningsförslag måtte genom proposition föreläggas riksdagen till antagande,

dels ock att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att

1) för skogsstyrelsen fastställa följande

Personalförteckning.

Befattning	Lönegrad
Tjänsteman å ordinarie stat.	
1 överdirektör	C 10
Extra ordinarie tjänstemän i högre lönegrad än 20.	
1 byråchef	Eo 30
1 sekreterare	Eo 26;

2) godkänna följande avlöningsstat för skogsstyrelsen, att tillämpas tills vidare från och med budgetåret 1941/42:

Avlöningsstat.

1. Avlöning till ordinarie tjänsteman, <i>förslagsvis</i>	kronor 17,000
2. Arvoden, bestämda av Kungl. Maj:t	» 6,000
3. Avlöningar till icke-ordinarie personal	» 40,000
4. Rörligt tillägg, <i>förslagsvis</i>	» 8,000

Summa kronor 71,000;

3) å driftbudgeten under nionde huvudtiteln för budgetåret 1941/42 anvisa till *Skogsvård m. m.: Skogsstyrelsen: Avlöningar ett förslagsanslag* av

..... kronor 71,000;
till <i>Skogsvård m. m.: Skogsstyrelsen: Omkostnader ett förslagsanslag</i> av
..... kronor 10,500;
till <i>Skogsvård m. m.: Skogsstyrelsen: Inventarier m. m. ett reservationsanslag</i> av
..... kronor 10,000.

Sedan lång tid tillbaka ha vårt lands skogstillgångar varit av den allra största betydelse för landets välstånd. Efter industrialismens genombrott har denna betydelse varit i ständigt stigande. Skogen är för närvarande en av våra viktigaste råvarutillgångar, och skogsprodukterna utgjorde före det nu utbrutna kriget tillika i förädlat eller oförädlat skick en av våra viktigaste exportartiklar. I det dagsaktuella läget torde betydelsen av landets skogstillgångar icke kunna överskattas. Även för framtiden torde vara att förvänta att skogen kommer att bibehålla och ytterligare utvidga sin ställning såsom en av grundvalarna för Sveriges näringsliv och välstånd överhuvud. Genom de vetenskapliga landvinningarna, framförallt inom de kemiska vetenskaperna, som under senare år ägt rum, ha möjligheterna att utnyttja skogen i industriens tjänst högst väsentligt utökats. Såvitt man kan döma synes denna utveckling ingalunda ännu tillnärmelsevis ha nått sitt slut. Med hänsyn till nu berörda förhållanden är det uppenbarligen en fråga

Utskottet.

av största vikt och betydelse att landets skogstillgångar tillvaratagas och utvecklas på bästa möjliga sätt. I betraktande härav ha statsmakterna ett stort intresse av huru dessa naturtillgångar behandlas och förvaltas. Statsmakterna måste här ha en skyldighet att ingripa vägledande, stödjande och reglerande. Så har också under de senaste årtiondena alltmera skett. Såsom departementschefen framhållit har denna statens verksamhet på det skogliga området framträtt i skiftande former, såsom genom skogslagstiftning, syftande till förhindrande av skogens skövling och till förbättrande av skogsvården, genom lämnande av ekonomiskt stöd åt skogsbruket på olika sätt, genom förbättrande av undervisningen på detta område samt genom stödjande av den vetenskapliga forskningen. Kungl. Maj:ts nu föreliggande förslag avser att ytterligare utbygga och förbättra det statliga stödet åt skogsbruket i landet. Förslaget syftar i främsta rummet till att tillskapa ett centralt statligt organ som kan verka samlande och ledande på skilda områden inom det enskilda skogsbruket. Ehuru väl det torde kunna ifrågasättas huruvida under nu rådande förhållanden ett dylikt statligt organ bör inrättas, anser sig utskottet likväl, med hänsyn till den betydelse för skogsbruket, som ett dylikt organ kan förväntas komma att få, böra tillstyrka att detsamma kommer till stånd. Att så sker nu torde vara önskvärt icke blott med hänsyn till förut berörda förhållanden utan även ur den synpunkten att farhågor alltmera kommit att framträda rörande möjligheterna att i framtiden vidmakthålla skogstillgångarna i landet.

Såsom departementschefen framhållit torde ett stort antal arbetsuppgifter vänta det ifrågavarande statliga centralorganet. Betydande insatser och initiativ torde kunna förväntas av detta organ till skogsbrukets gagn. Utskottet vill emellertid framhålla, att en viss försiktighet i varje fall till en början bör iakttagas beträffande det nya organets verksamhet så att detsamma icke pålægges alltför vittomfattande arbetsuppgifter eller sådana, vilka endast mera periferiskt beröra skogsbrukets område.

I propositionen har uttalats, att den nya myndigheten i förhållande till skogsvårdsstyrelserna skall ha framför allt en vägledande verksamhet samt sålunda meddela skogsvårdsstyrelserna råd och anvisningar i ämnen som beröra deras verksamhet. Utskottet kan för sin del instämma i detta yttrande. Utskottet vill emellertid framhålla att en förutsättning för att ifrågavarande myndighet skall erhålla den betydelse för skogsbruket som förutsatts är att ömsesidigt gott samarbete kommer till stånd mellan centralmyndigheten och skogsvårdsstyrelserna.

Vad angår den organisation, som den nya centralmyndigheten bör erhålla, kan utskottet ansluta sig till departementschefens förslag. Myndigheten, vilken såsom i propositionen föreslagits bör benämnas skogsstyrelsen, torde sålunda böra bestå av en chef, vilken utövar ledningen av styrelsen, samt vid hans sida fyra ledamöter. Ehuru enligt utskottets mening det torde vara önskvärt att chefen är skogligt bildad har utskottet likväl icke ansett sig vilja göra något bestämt uttalande i detta hänseende. I propositionen har föreslagits, att samtliga ledamöter i styrelsen skola utses av Kungl. Maj:t. I mo-

tionen I: 190 har hemställts, att skogsvårdsstyrelserna skulle få utse två av ledamöterna i den nya styrelsen. Samma tankegång, som framkommit i 1936 års skogsutrednings förslag, synes ligga till grund för motionens yrkande, nämligen att upprätthålla en bättre kontakt mellan styrelsen och skogsvårdsstyrelserna samt att i någon mån söka bevara kontinuiteten mellan centralrådet för skogsvårdsstyrelsernas förbund och den nya styrelsen. Utskottet finner visserligen skäl kunna åberopas för förverkligande av denna tanke, men anser likväl, med hänsyn till att Kungl. Maj:ts förslag äger avgjorda fördelar framför motionärernas, sig icke kunna tillstyrka bifall till yrkandet i motionen. Av propositionen synes framgå, att Kungl. Maj:t har för avsikt att i styrelsen insätta företrädare för olika grenar av skogsbruket. Det torde i betraktande av de mångskiftande verksamhetsområdena inom skogsbruket vara lämpligt, att Kungl. Maj:t äger tillsätta dessa representanter. Styrelsen torde därigenom komma att få en mera representativ sammansättning. Styrelsens ställning torde också härigenom bliva starkare och mera självständig. Det torde tillika kunna ifrågasättas huruvida det är lämpligt att valda representanter för skogsvårdsstyrelserna delta i avgörandet av ärenden, som tidigare avgjorts av skogsvårdsstyrelse eller som röra dessa styrelser ekonomiska förhållanden. Utskottet finner, att det syfte motionärerna velat vinna i stort sett kan uppnås, därest, såsom departementschefen framhållit, representanter för skogsvårdsstyrelserna tid efter annan sammankallas för överläggningar i skogsstyrelsen. Enligt utskottets uppfattning är det av stor betydelse att dylika överläggningar komma till stånd.

Utskottet biträder Kungl. Maj:ts förslag att vid styrelsen skola finnas anställda en byråchef, en sekreterare, en amanuens samt ett kanslibitråde och ett kontorsbiträde ävensom en expeditivsvakt. Även den för överdirektören föreslagna lönegradsplaceringen i lönegrad C 10 kan utskottet biträda. Utskottet anser jämväl att arvudet till ledamöterna bör bestämmas till 1,500 kronor för en var av dem, vartill komma resekostnader och traktamentsersättning. Övriga befattningshavares placering i lönehänseende föranleder icke heller någon erinran från utskottets sida. Med undantag för överdirektören synes, som i propositionen föreslagits, de förut angivna tjänstemännen hos styrelsen böra upptagas såsom extra tjänstemän.

De i propositionen framlagda kostnadsberäkningarna för styrelsen föranleda ingen erinran från utskottets sida. Statens årliga kostnader för styrelsen komma alltså att uppgå till 81,500 kronor. Av detta belopp belöpa 71,000 kronor å avlöningsstaten och 10,500 kronor å omkostnadsstaten. Såsom departementschefen framhållit utgöra nyssnämnda belopp emellertid icke statens merkostnader i anledning av styrelsens inrättande. Såsom förut berörts är för närvarande under riksstatens nionde huvudtitel upptaget ett särskilt anslag för centralrådet för skogsvårdsstyrelsernas förbund. För budgetåret 1941/42 har medelsbehovet för detta ändamål beräknats till 42,000 kronor. Detta anslag behöver vid bifall till Kungl. Maj:ts förslag icke vidare anvisas. Merkostnaderna för staten skulle vid sådant förhållande icke komma att överstiga 39,500 kronor. Såsom departementschefen anført synes

anslag till denna nya styrelse böra beviljas för budgetåret 1941/42, från ingången av vilket budgetår styrelsen synes böra träda i verksamhet. Förutom nu omförmälda anslag till avlöningar och omkostnader torde ett belopp av 10,000 kronor böra anvisas för anskaffande av inventarier m. m.

Utskottet övergår härefter till att behandla Kungl. Maj:ts förslag till förordning angående skogsvårdsstyrelser. Förslaget avser icke någon mera genomgripande ändring i styrelsernas organisation eller verksamhet. I likhet med departementschefen anser utskottet icke heller detta av behovet påkallat. Styrelserna ha allt sedan sin tillkomst i stort sett på ett förtjänstfullt sätt skött sin ofta svåra uppgift. Såsom departementschefen framhållit torde skogsvårdsstyrelserna även i framtiden vid handhavande av sin verksamhet böra åtnjuta stor handlingsfrihet och fritt utrymme för det egna initiativet. Styrelserna böra sålunda icke inpassas i byråkratiska former utan böra så långt det är möjligt och lämpligt få verka fritt och självständigt.

I propositionen har föreslagits att suppleant av Kungl. Maj:t bör utses för skogsvårdsstyrelses ordförande. Enligt gällande författning utses icke sådan suppleant utan inträder vid förfall för ordföranden den äldste ledamoten i styrelsen såsom ordförande. Ehuru utskottet finner vissa olägenheter kunna följa av förslaget, anser utskottet dessa likväl icke vara av den art, att utskottet icke kan tillstyrka detsamma.

I det föreliggande förslaget till ny skogsvårdsstyrelseförordning har upptagits en föreskrift därom, att över skogsvårdsstyrelses beslut i fråga om tillsättande av befattning hos styrelsen klagan må föras hos Kungl. Maj:t. Någon motsvarande föreskrift finnes ej i gällande författning. I motion II: 255 har hemställts att klagorätt över skogsvårdsstyrelses beslut överhuvud taget medgives, under det att i motion I: 191 har yrkats, att länsskogvaktarna medgivas klagorätt hos skogsstyrelsen respektive Kungl. Maj:t i alla administrativa ärenden. Att klagorätt medgives över tjänstetillsättningar hos skogsvårdsstyrelse finner utskottet lämpligt. Med hänsyn till det mycket omfattande ekonomiska stöd som staten lämnar styrelserna anser utskottet i likhet med departementschefen berättigat, att Kungl. Maj:t äger ett visst överinseende och inflytande i nu ifrågavarande hänseende. Att medgiva en mera allmän klagorätt över styrelsernas beslut utöver vad redan nu i gällande skogsvårdslagar eller eljest finnes upptaget anser utskottet innebära ett alltför långt gående ingrepp i styrelsernas självständiga ställning. Därest styrelserna ta vederbörlig hänsyn till skogsstyrelsens uppfattning i olika deras verksamhet berörande frågor, vilket utskottet förutsätter att skogsvårdsstyrelserna komma att göra, torde den i motionerna föreslagna utvidgningen av klagorätten icke vara behövlig.

Mot Kungl. Maj:ts förslag rörande rese- och traktamentsersättningar åt skogsvårdsstyrelserna samt angående ersättning åt revisorerna hos styrelserna har utskottet intet att erinra.

Under det utredningsarbete, som föregått den nu föreliggande propositionen, har väckts fråga om ändring av länsskogvaktarnas titel. Från vissa håll

har yrkats på att den nuvarande titeln måtte utbytas mot titeln skogskon-
sulent. I motionen I: 191 har ett liknande yrkande framställt. Eventuellt
har ifrågasatts titeln skogsinstruktör. I likhet med departementschefen fin-
ner utskottet den ifrågasatta titelförändringen icke vara av omständigheter-
na påkallad.

Den i propositionen föreslagna omredigeringen av bestämmelserna rörän-
de skogsvårdsstyrelsernas verksamhet ger icke utskottet anledning till någon
erinran. De föreslagna ändringarna synas i huvudsak innebära författning-
ens bringande i överensstämmelse med för närvarande tillämpad praxis. I
den mån nya uppgifter kunna sägas ha pålagts skogsvårdsstyrelserna ge-
nom det nya förslaget avse dessa, såsom departementschefen framhållit, icke
annat än en påbyggnad eller utveckling av den verksamhet som skogsvårds-
styrelserna hittills bedrivit.

De smärre jämkningar i nu gällande bestämmelser, som föreslagits utöver
vad utskottet nu särskilt nämnt, finner utskottet sig kunna godtaga.

Utskottet finner icke heller anledning till erinran mot de framlagda för-
slagen till ändringar i skogsvårdslagen och lagen om vård av vissa skogar
inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker med flera områden.
Dessa förslag innebära i huvudsak icke något annat än att i de fall, då vissa
åtgärder enligt nämnda lagar ankomma på länsstyrelsen, dessa i stället skola
ankomma på skogsstyrelsen.

Under åberopande av det anförda hemställer utskottet,

- A. att riksdagen må i anledning av förevarande proposition
 1. antaga de vid propositionen fogade förslagen till
dels lag om ändrad lydelse av 2 § 3 mom. samt 12 och 30 §§
skogsvårdslagen den 15 juni 1923 (nr 212),
dels lag angående ändrad lydelse av 18 och 28 §§ lagen den
10 juni 1932 (nr 180) om vård av vissa skogar inom Väster-
bottens och Norrbottens läns lappmarker med flera områden,
dels ock förordning angående skogsvårdsstyrelser;
 2. för skogsstyrelsen fastställa följande

Personalförteckning.

Befattning	Lönegrad
Tjänsteman å ordinarie stat.	
1 överdirektör	C 10
Extra ordinarie tjänstemän i högre lönegrad än 20.	
1 byråchef	Eo 30
1 sekreterare	Eo 26;

3. godkänna följande avlöningsstat för skogsstyrelsen, att
tillämpas tills vidare från och med budgetåret 1941/42:

Avlöningsstat.

1. Avlöning till ordinarie tjänsteman, <i>förlagsvis</i>	kronor	17,000
2. Arvoden, bestämda av Kungl. Maj:t	»	6,000
3. Avlöningar till icke-ordinarie personal ..	»	40,000
4. Rörligt tillägg, <i>förlagsvis</i>	»	8,000
		Summa kronor 71,000;

4. å driftbudgeten under nionde huvudtiteln för budgetåret 1941/42 anvisa

till *Skogsvård m. m.: Skogsstyrelsen: Avlöningar* ett *förlagsanslag* av kronor 71,000;
 till *Skogsvård m. m.: Skogsstyrelsen: Omkostnader* ett *förlagsanslag* av kronor 10,500;
 till *Skogsvård m. m.: Skogsstyrelsen: Inventarier m. m.* ett *reservationsanslag* av .. kronor 10,000;

B. att motionerna I: 190 och I: 191 samt II: 255, i den mån de ej kunna anses besvarade genom vad utskottet anfört, icke må föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 18 april 1941.

På jordbruksutskottets vägnar:

L. TJÄLLGREN.

Vid detta ärendes slutbehandling hava närvarit:
 från första kammaren: herrar *Tjällgren, Carl Eriksson, Granath, Gabrielsson, Alfred Andersson, von Stockenström, Anderberg* och *friherre Beck-Friis*; samt
 från andra kammaren: herrar *Andersson* i Löbbo, *Andersson* i Tungelsta, *Gustafson* i Vimmerby, *Carlström, Mäler, Lundbom, Janson* i Frändesta och *Jonsson* i Fjäle.